

anvendes under ansvar og uden at splitte, så hvorfor hænger statsministeren grupperinger ud på den noget hårdhændede måde, som det skete i Berlingske Tidende? Det forstår jeg ikke.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Hr. Villy Søvndal skal hæfte sig ved, at jeg netop ikke har hængt nogen, som ikke ønsker at blive hængt ud, ud. Jeg satte ikke navne på, netop fordi jeg ikke ville hænge nogen ud uberettiget. Det står enhver frit for at sige, at de ikke føler sig ramt, og at de er fuldstændig enige i det, jeg sagde.

Hr. Villy Søvndal gør meget ud af at forklare, at det, jeg sagde i min nytårstale, var så godt, det var så rigtigt, og det var så fornuftigt, og det takker jeg for. I al beskedenhed synes jeg heller ikke selv, det var så ringe endda, så jeg er glad for, at hr. Villy Søvndal bakker op om det, og så er alt jo fint. Hvis hr. Villy Søvndal bakker op om det, er det jo ikke noget, der skaber splittelse; så er det noget, der skaber samling, og det var faktisk det, der var mit sigte.

Villy Søvndal (SF):

Jamen jeg forstår stadig væk ikke, at statsministeren er så sikker i sin vurdering af, at der her i Danmark findes får, som jeg forstår er de gode, og bukke, som jeg forstår er de onde – det er i hvert fald den bibelske tolkning. Statsministeren siger; at der er nogle, der er får, og at der er nogle, der er bukke, men vil i øvrigt ikke sige noget om, hvem der er hvem, og det er da en tung byrde at efterlade på mange menneskers skuldre.

Men jeg vil godt spørge statsministeren: Jeg forstår, at den afgørende forskel ikke er, at man siger »men«, men at det er måden, man siger »men« på, der er det afgørende. Når statsministeren selv siger »men«, hvor er statsministeren så selv henne i forhold til den afgrænsning? Er han på bukkensiden, eller er han på fåresiden? Jeg har forståelse for, at statsministeren ikke vil udtale sig om andre, men vil statsministeren indplacere sig selv i opdelingen ved at anvende ordet men?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, jeg ønsker netop en principiel debat om spørgsmålet, og det synes jeg i øvrigt er lykkeligt, hvad jeg er meget glad for.

Det, der er vigtigt at gøre klart i denne sammenhæng, er, at vi har en meget vidtgående ytringsfrihed i Danmark, men at enhver frihed er under ansvar, og at det ansvar, der gælder i

Danmark, er et ansvar over for domstolene. Der er i loven sat nogle grænser for ytringsfriheden: Man må ikke fremsætte blasfemiske og/eller racistiske ytringer og ikke opfordre til terror. Der er altså nogle grænser i lovgivningen, og bliver grænserne overtrådt, er det op til domstolene at afsige dom. Det er det klare »men«, der gør sig gældende her.

Det er klart, at på det personlige plan har vi hver især nogle grænser, og de ligger meget forskelligt. Jeg ved ikke, hvor hr. Villy Søvndals grænse ligger i forhold til min, men der er formentlig nogle personlige grænser hos os alle for, hvor langt vi vil gå med hensyn til ytringsfriheden. Det vigtige er bare, at disse personlige grænser ikke kan ophøjes til at være samfundets lov. Man kan ikke gøre dem til et samfund »men«. Det er nogle personlige grænser, og samfundets »men« er fastsat i loven og pådømmes ved domstolene, når det gælder ytringsfriheden.

Formanden:

Så er det hr. Rune Lund som medspørger.

Rune Lund (EL):

Jamen er vi så ikke tilbage i en diskussion, der i virkeligheden har som omdrejningspunkt, at det ikke handler om ytringsfrihed, men om den måde, vi bruger den på, når vi alle sammen kan konstatere, at der er ytringsfrihed, men at den kan bruges på forskellige måder?

Når statsministeren prøver at dele befolkningen op i får og bukke, er det så i virkeligheden ikke sådan, at det »men«, statsministeren taler om, også er det »men«, som de 11 ambassadører gerne ville diskutere, da de bad om et møde den 12. oktober sidste år? De ville f.eks. gerne diskutere debatten om flygtninge/indvandrere i Danmark og den hetz, de udsættes for, og de ville diskutere Dansk Folkepartis fru Louise Freverts hjemmeside osv. osv. De ville gerne diskutere, hvordan ytringsfriheden bliver brugt i Danmark, så var det i virkeligheden ikke det samme »men«, de 11 ambassadører gerne ville diskutere med statsministeren?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det fremgik af ambassadørernes brev til mig, at jeg blev opfordret til at tage de nødvendige skridt over for alle dem, der i henhold til landets lov var ansvarlige for det, der blev nævnt i brevet, og loven er meget klar her i landet: Ifølge landets lov kan og skal en statsminister ikke gøre noget. En statsminister hverken kan eller